ఆదివారం కథ

అతను

★ సాయి బ్రహ్మానందం గొర్తి

శాన్ ఫ్రాన్సిస్కో నుండి విమానం బయల్దేరడానికి సిద్ధంగా ఉంది.

ఉత్పల తన సీటు నంబరు చూసుకొని కూర్చుంటూ హేండ్‌బ్యాగ్ పక్కనున్న ఖాళీ సీటులో పెట్టింది. విండో సీటు అడిగింది కాని దొరకలేదు. మూడేళ్ల కూతురు నేహ గుర్తొచ్చి ఒక్కసారి కళ్లు మూసుకుంది. ఇహ ఫ్లయిట్ బయల్దేరడానికి సిద్ధమవుతుండగా ఒకతను వచ్చాడు.

''ఎక్స్క్యూజ్ మీ...'' ఒక్కసారి ఉలిక్కిపడి చూసింది. ఎదురుగా ముప్పై ఏళ్ల యువకుడు నవ్వుతూ కన్పించాడు. అతని రూపు రేఖల్నిబట్టి ఇండియన్ అనిపించాడు. నవ్వుతూ తన విండో సీటు కేసి చూపించాడు. ఉత్పల సీట్లోంచి లేస్తూండగా అతనే అడిగాడు.

''ఇఫ్ యూ డోంట్ మైండ్ ...కెన్ యూ ప్లీజ్ టేక్ ద విండో సీట్''

తలెత్తి అతనికేసి చూసింది. అలా చూసేసరికి అతనే మళ్లీ అన్నాడు.

''ఇట్ మే బి ఇంకన్వీనియన్స్ ఫర్ యూ... ఇఫ్ ఐ...''

అర్థమయ్యింది ఉత్పలకి. తనూ విండో సీటే కావాలనుకుంది. సరేనన్నట్లుగా విండో సీట్లో కూర్చుంది. అతను థాంక్యూ అంటూ బ్యాగ్‌ని పైన సర్ది కూర్చున్నాడు. విమానం బయల్దేరింది. కొంతసేపయ్యాక టేకాఫ్‌లో ఆర్పేసిన లైట్లు తిరిగి వేశారు. ఉత్పల తను తెచ్చుకున్న తెలుగు నవల చదువుదామని హేండ్‌బ్యాగ్‌లోంచి తీసింది. అతను ఆ పుస్తకం కేసి చూశాడు.

''మీరూ తెలుగేనా ...''

అవునన్నట్లు తలూపింది.

''నేనూ తెలుగే. మాది విజయవాడ. మీది...''

''రాజమండ్రి...'' తలెత్తకుండానే ముక్తసరిగా జవాబిచ్చి నవల చదవడం ప్రారంభించింది.

ఓ రెండు నిమిషాల తరువాత అతనే మళ్లీ అడిగాడు.

''మీరూ హైద్రాబాద్ కేనా...''

''ఊc...''

''నేనూ అక్కడికే... సింగపూర్‌లో మీది ఈవినింగ్ ఫ్లయిటేనా?''

జవాబివ్వకపోతే వదిలేట్టుగా లేడు. అవునని చెప్పింది. ఇహ అతనే ప్రశ్నల వర్షం కురిపించాడు.

''మీరెక్కడుంటారు?''

ఏరియా చెప్పింది ఉత్పల.

''మేమూ సన్నీవేల్ దగ్గరే. కుపర్టినో లో ఉంటాం. నేను యాపిల్‌లో పని చేస్తాను. మీరు?''

''ఏం చెయ్యను ...ఖాళీ'' అంది.

''మీకు ...'' అంటూ ఆమె మెడలో మంగళసూత్రాలు చూసి ఆగిపోయాడు. పేంటూ, టీ షర్టూ వేసుకున్నా ఉత్పల మెళ్లో సూత్రాలు బయటకి కనిపిస్తూనే ఉన్నాయి. అది చూసి అతను మాట మార్చాడు.

''మీ వారెక్కడ పనిజేస్తారు?''

''సిస్కోలో...''

''ఓ ... మీవారు కూడా సాఫ్ట్‌వేరే అన్నమాట. నేనూ అంతేలెండి. ఈ సిలికాన్ వేలీ నిండా తెలుగు వాళ్లే ...''

ఇంతలో ఓ చిన్నపిల్ల ఏడుపు వినిపించింది. చూడ్డానికి ఇండియన్‌లా ఉన్న ఒకావిడ ఏడుస్తున్న పిల్లను తీసుకొని వారి సీట్ల ముందునుండి వెళ్లింది. ఆ పిల్ల ఏడుపుకి తల్లే కారణమన్నట్టు ఎంతో ఇబ్బందిగా ఫీలవుతూ ఆమెకేసి చూస్తున్నారంతా. వేరే కేబిన్ వైపుగా వెళ్లినా ఆ పిల్ల ఏడుపు స్వరం వినిపిస్తూనే ఉంది.

కాసేపటికి ఎయిర్ హోస్టెస్ వచ్చి "ఆర్ యు డాక్టర్ ఉత్పల...కుడ్ యూ ప్లీజ్ హెల్ప్ అజ్..." అని అడిగింది.

ఉత్పల ఆమెననుసరించింది. ఓ ఇరవై నిమిషాల తర్వాత ఉత్పల సీటు దగ్గరకి రాగానే "ఆ పిల్లకేమైంది?" ఆశ్చర్యంగా అడిగాడు అతను.

"బానే ఉంది. హై ఆల్టిట్యూడ్ ప్రెషర్ వల్ల చెవి నొప్పొచ్చుంటుంది. చెవిలో దూది పెట్టాము. వాళ్ల దగ్గరున్న మందులిచ్చారు. ప్రస్తుతానికి బానే ఉంది"

"మీరు డాక్టరా? ఇందాక ఉద్యోగం అంటే ఖాళీ అని చెప్పారు" తనేదో కావాలని అబద్ధం చెప్పినట్లుగా అతను కాస్త నిష్టురంగా అన్నాడు.

"మీరు ఏం జాబ్ చేస్తారని అడిగారు. ఏం చెయ్యడం లేదని చెప్పాను. నేను డాక్టర్నే. కానీ అమెరికాలో కాదు. నిజంగానే ఉద్యోగం చేయడం లేదు..."

అతను ఉత్పల మాటలకి మరింత ఆశ్చర్యపోయాడు.

"డాక్టర్ చదివి ఖాళీగా ఉన్నారా? అమెరికా వచ్చిన ప్రతీ అమ్మాయి మొదట చేసే పని ఉద్యోగమే. అలాంటిది మీరు..."

ఉత్పల సమాధానం ఇవ్వలేదు. నిజానికి ఏం చెప్పాలో తెలీలేదు. మౌనంగా ఉండిపోయింది.

ఓ క్షణమాగి అతనే మళ్లీ అన్నాడు "ఇండియాలో మెడిసిన్ ఎక్కడ చదివారు...ఏ బాచీ...?"

"గుంటూరు మెడికల్ కాలేజీ... 2000లో కంప్లీట్ చేశాను"

"పెళ్లయి అమెరికా రాగానే ఉద్యోగం వెతికితే గానీ కుదర్లేదండి. మా ఆవిడ విషయంలో మొట్ట మొదట నేను చేసిన పనదే" ఎంతో గర్వంగా చెప్పాడు.

ఉత్పల నవ్వింది. అంతకుమించి తిరిగి సంభాషణ పొడిగించలేదు. ఇంతలో రిఫ్రెష్మెంట్స్ వచ్చాయి. ఉత్పల కాఫీ తాగుతుండగా "బైదవే – నా పేరు వర్మ. మా ఆవిడ కూడా జాబ్ చేస్తోంది. పిల్లలతో చేసుకోలేక మా అత్తగార్ని తీసుకురావడానికి హైదరాబాద్ వెళుతున్నాను. ఆవిడ ఒక్కావిడా ప్రయాణం చేయలేదు. మాకు ఇద్దరు పిల్లలు. మీకూ పిల్లలున్నారా?"

పిల్లలనగానే నేహ గుర్తుకొచ్చింది. అమ్మకోసం ఏడవడం లేదు కదా? చెల్లెలి ఇంటికి స్లీపోవరుకని పంపించి ఇలా చెప్పకుండా వచ్చేసింది. తనకొక కూతురుందన్న విషయం చెప్పింది.

"ఇండియాలో మీ వాళ్లని చూడ్డానికి వెళుతున్నారా?" జవాబు చెప్పేవరకూ వదిలి పెట్టేటట్టుగా లేడు అతను.

జవాబు చెప్పడం ఇష్టం లేనట్టుగా పుస్తకం చదువుతున్నట్టుగా నటించింది. అది గ్రహించి అతనూ రెట్టించలేదు. ఆ తరువాత ఇహ మాటలు ముందుకెళ్లలేదు.

నిద్రపోయే సమయమయ్యిందని విమానంలో లైట్లు ఆర్పేసారు. పుస్తకం చదువుతూ నిద్రలోకి జారుకుంది ఉత్పల. అతను మాత్రం సినిమా చూడ్డంలో నిమగ్నమయ్యాడు.

★★★

ఉత్పలకి మెలకువొచ్చి చూస్తే ఫ్లయిట్‌లో అందరూ దిగడానికి సిద్ధమవుతున్నారు.

"హాంగ్‌కాంగ్ వచ్చామండి. ఇక్కడో రెండు గంటలు హాల్ట్ ఉంటుందేమో" వర్మ చెప్పాడు.

ఉత్పల కళ్లు నులుపుకుంటూ లేచింది. వెయిటింగ్ ప్లేస్ అని ఒక చోట ప్రయాణీకులందర్నీ ఉండమని చెప్పారు. అక్కడో కుర్చీ చూసుకుంది ఉత్పల. మధ్యలో రెండు కుర్చీలు వదిలేసి వర్మ కూర్చుని బాగ్‌లోంచి లాప్‌టాప్ తీసి ఆన్ చేశాడు. ఉత్పల మొహం కడుక్కొని వచ్చి మళ్లీ కూర్చుంది.

"ఇక్కడ వైర్లెస్ కనక్షన్ వచ్చి చావడం లేదు. పక్కనే ఎక్కడైనా ఇంటర్నెట్ ఉందేమో చూస్తాను. మా ఆవిడకి హాంగ్‌కాంగ్ వచ్చామని ఈ మెయిల్ కొట్టాలి".

అతనికి కుటుంబం అంటే ఎంత ప్రేమో అనుకుంది ఉత్పల. ఈసారి నేహతో పాటు ప్రభాకర్ గుర్తుకొచ్చాడు. తన భర్త తనని ప్రేమించాడు. చెప్పా పెట్టకుండా ఇలా ఇండియా ప్రయాణమయ్యిందని తెలిసి కంగారు పడుతున్నాడేమో? ప్రభాకర్ మాటెలా ఉన్నా నేహాని తలుచుకుంటే ఏడుపొచ్చింది. అనవసరంగా ఆ చిన్నపిల్ల మనసుని కష్టపెట్టానేమో? ఎడతెరిపిలేని ఆలోచన్లు అప్రయత్నంగా కన్నీళ్లొచ్చాయి. ఇంతలో వర్మొచ్చాడు. అతన్ని చూసి కళ్లు తుడుచుకుంది.

అతనికి కుటుంబం అంటే ఎంత ప్రేమో అనుకుంది ఉత్పల. ఈసారి నేహతో పాటు ప్రభాకర్ గుర్తుకొచ్చాడు. తన భర్త తనని ప్రేమించాడు. చెప్పా పెట్టకుండా ఇలా ఇండియా ప్రయాణమయ్యిందని తెలిసి కంగారు పడుతున్నాడేమో? ప్రభాకర్ మాటెలా ఉన్నా నేహాని తలుచుకుంటే ఏడుపొచ్చింది.

"పేరుకి పెద్ద ఎయిర్‌పోర్టే కానీ ఒక్కచోటా ఈ మెయిల్ లేదు. ఒక్కచోట ఉన్నా చాంతాడంత లైనుంది".

" ఓ ... అలాగా" అనేసి ఊరుకుంది.

"మా ఆవిడకి ఈమెయిల్ ఇస్తానని చెప్పాను. ఎదురుచూస్తూ ఉంటుంది. నేను కూడా లేను కదా. ఇద్దరు పిల్లల్నీ చూసుకోడం కష్టమే. మా అమ్మాయికింకా రెండేళ్లే. పెద్దాడు కిండర్ కేర్ కి వెళతాడు. ఏడాదికొక ఆర్నెల్లు మా పేరెంట్సూ, మరో ఆర్నెల్లు మా అత్తారు వాళ్లూ వచ్చేరు కాబట్టి గత రెండేళ్లుగా నెట్టుకొస్తూ ఉన్నాం. తను ఉద్యోగం మానేస్తానని అంటే నేనే వద్దన్నాను" అతను తన సొంతగోల చెప్పుకొస్తున్నాడు.

"బావుంది. మీ కష్టాలు నెట్టుకోడం కోసం మీ పెద్దాళ్ని శిక్షిస్తున్నారన్న మాట" ఉత్పల మాటకి అతను ఆశ్చర్యపోయాడు.

"అందులో శిక్షేముందండీ? వాళ్లూ మనవలతో ఆనందంగా గడుపుతారు కదా. అయినా ఏం చేస్తాం చెప్పండి? డబ్బు సంపాదించి సుఖపడాలనే కదా మనమందరం అమెరికా వచ్చింది. ఒక్క జీతంతో కష్టమే. అయినా తను ఎం.టెక్. చేసి ఖాళీగా ఉండటం దేనికని ఉద్యోగం చెయ్యమన్నాను. మా అమ్మాయి పుట్టినప్పుడయితే తనని ఉద్యోగం మానేయమనే చెప్పాను. తనే విన్లేదు. అప్పుడు వాళ్ల అమ్మానాన్నల్ని తెప్పించుకుంది. వాళ్ల ధర్మాన ఎలాగో నెట్టుకొచ్చాం".

"మీరు నిజాయితీగా చెప్పండి. మీ అమ్మాయి పుట్టాక మీరు ఉద్యోగం మానేయమన్నారా? లేక ఆవిడే మానేస్తానన్నారా? మీరు జవాబు చెప్పక పోయినా ఏమీ అనుకోను. మనిద్దరికీ ఉన్న స్వల్ప పరిచయంతో అడుగుతున్నాను".

అతను వెంటనే జవాబివ్వలేదు.

"మీరు నిజాయితీగా అన్నారు కాబట్టి చెబుతున్నాను. నేను మానేయమని అన్లేదు కాని తను మానేస్తాననడం నిజమే. ఇద్దరూ సంపాదిస్తే కాస్త హేపీగా ఉండచ్చు కదాని ... నేనే వద్దన్నాను".

ఆ జవాబుతో అతని కంఠం మారింది. ఇంట్లో కాకపోయినా ముక్కూ మొహం తెలీని మనిషి

దగ్గరైనా అతను పైకి అనగలిగాడని సంతోషించింది ఉత్పల. ఇంకేమీ మాట్లాడలేదు. డబ్బు సౌకర్యాలనిస్తుంది కానీ సుఖాన్నివ్వదు, ముఖ్యంగా మనసుకి. సమాజంలో ఆడవాళ్ల పాత్ర మారింది. ఇంతకుముందు తరాలకి పిల్లల్ని కనే యంత్రం. ప్రస్తుతం వ్యాపార యంత్రంగా ప్రమోట్ అయ్యింది. స్త్రీ యాంత్రిక జీవితానికి ఇంకా పురుషుడే యజమాని. ఎం.టెక్ చదివిన భార్య డిగ్రీ వేస్ట్ కాకూడదనే సాకు ఆమె ఉద్యోగానికి పునాది వేసింది. తన విషయంలో అయితే ఇది విరుద్ధం. ఎంతో కష్టపడి చదివిన చదువంతా వృథా అవుతోందని చెబితే ప్రభాకర్ ఎన్నడూ వినలేదు. ఉద్యోగం చేద్దామనుకునే తన ఇష్టానికి విలువ లేదు. స్వేచ్ఛ లేదు.

ఫ్లైట్ బయల్దేరడానికి సిగ్నల్ ఇచ్చినట్లున్నారు. అందరూ ఆ గేట్ వైపుగా వెళుతున్నారు. వాళ్లిద్దరు కూడా అటుగా వెళ్లారు.

హాంకాంగ్ నుండి సింగపూర్‌కు వెళ్లిన నాలుగ్గంటల ప్రయాణంలో అతను ఎక్కువగా మాట్లాడలేదు. ఫ్లైట్ ఎక్కగానే పడుకున్నాడు. ఉత్పల సినిమా చూస్తూ గడిపింది. సింగపూర్‌లో ఎనిమిది గంటలకు పైగా వెయిటింగ్. విమానాశ్రయం చాలా పెద్దది కావడం వల్ల అక్కడే ఉందామని నిశ్చయించుకుంది ఉత్పల. విమానం నుండి బయటికొస్తుండగా వర్మే అడిగాడు.

''మీరు ఎయిర్‌పోర్ట్‌లోనే ఉంటారా?'' అవునని చెప్పింది. మళ్లా అతనే అన్నాడు.

''ఇక్కడ స్నానం చేసి రిఫ్రెష్ అవడానికి సదుపాయం ఉంది. ఎనిమిది డాలర్లంతే. ఎయిర్‌పోర్ట్‌లో ఇలా ఎనిమిది గంటలు గడపడం కష్టమే. సింగపూరు గవర్నమెంట్ వాళ్ళ రెండు గంటల సిటీ ఫ్రీ టూర్ ఉంటుంది. మీకు అభ్యంతరం లేకపోతే రండి. నేను వెళదామనుకుంటున్నాను.''

ఒక్కతే ఇలా పలు ఆలోచనలతో ఉండడం కంటే బయటకెళితే కాస్త ఆహ్లాదంగా ఉంటుందనుకుని సరేనంది. ఇద్దరూ రిఫ్రెష్ అయ్యాక ఉచిత సింగపూరు సిటీ సందర్శనానికెళ్లారు. సింగపూరు ట్రేడ్ సెంటర్ దగ్గరికి తీసుకెళ్లారు. అక్కడ బయట ఒకతను చిన్న పిల్లల గౌన్లు అమ్ముతున్నాడు. వర్మ రెండు గౌన్లు వాళ్ళ పాపకి కొన్నాడు. అవి చూడగానే నేహా గుర్తుకొచ్చింది ఉత్పలకి. ఒక్కసారెందుకో ఏడుపొచ్చింది. ఎలావుందో చిన్న పిల్ల? ఈసారి అతను ఉత్పల కళ్ళు తుడుచుకోవడం చూశాడు.

ఉత్పలని కొంటారా అనడిగాడు. వద్దంది. ఇంతలో అక్కడ బోట్ రైడ్ ఉందంటే వెళ్లారు.

''ఉత్పలగారూ. మీరేం అనుకోనంటే ఒకటడుగుతాను. మీరెందుకో ఏదో బాధలో ఉన్నారనిపిస్తోంది నాకు. సాధారణంగా ప్రయాణాల్లో కనిపించే కొత్త మనుషుల దగ్గర మన కష్టాలు కాస్త ఉపశమనం కోసం చెప్పుకుంటాం. మీరు ఏదో బాధలో ఉన్నారనిపించి అడిగానంతే.''

బోట్ రైడ్‌లో ఉండగా అతనే అడిగాడు.

''ఉత్పలగారూ. మీరేం అనుకోనంటే ఒకటడుగుతాను. మీరెందుకో ఏదో బాధలో ఉన్నారనిపిస్తోంది నాకు. అలా మీలో దాచుకోకండి. అదంత మంచిది కాదు. మీరు నాకు చెప్పాల్సిన అవసరం లేదు. జస్ట్ అడిగానంతే. సాధారణంగా ప్రయాణాల్లో కనిపించే కొత్త మనుషుల దగ్గర మన కష్టాలు కాస్త ఉపశమనం కోసం చెప్పుకుంటాం. ఆ ఎదుటి వ్యక్తి తిరిగి కనిపించరన్న ధీమాతో కాబోలు స్వేచ్ఛగా చెప్పుకుంటాం. మీరు ఏదో బాధలో ఉన్నారనిపించి అడిగానంతే.''

తన ముఖ కవళికల్ని బట్టి గ్రహించాడన్న మాట. అంతవరకూ ముక్తసరిగా జవాబిచ్చిన ఉత్పలకి ఒక్కసారి దుఃఖం తన్నుకొచ్చింది. కాస్త గద్గద స్వరంతోనే అంది.

''మీరు ఇంతకుముందు ఇండియా ఎందుకు వెళ్తున్నారని అడిగారు. నేను జవాబివ్వకుండా దాటవేశాను. సొంత విషయాలు ఎవరికీ చెప్పే అలవాటు లేదు. మీరు మరీ ఇంతలా అడుగుతున్నారు కాబట్టి చెబుతున్నాను. నేను నా నాలుగేళ్ల పిల్లని మా వారికి వదిలిపెట్టేసి ఎవరికీ చెప్పకుండా ఇండియా వెళ్లిపోతున్నాను.''

అంతకుమించి ఉత్పల మాట్లాడలేకపోయింది. ఈ మాటలు విని అతను ఆశ్చర్యపోయాడు.

''అయాంసారీ, మీకూ మీ ఆయనకు విభేదాలొచ్చాయా?'' నెమ్మదిగా అన్నాడు.

లేదన్నట్టు తలూపింది ఉత్పల. మరేమిటన్నట్టు చూశాడతను.

''మీ ఆయన మిమ్మల్ని హెరాస్ చేస్తాడా?''

''లేదండీ. ఆయన చాలా మంచివాడు. నన్నెప్పుడూ పల్లెత్తు మాటనలేదు. నేనే ఉండలేక వెళ్ళిపోతున్నాను.''

''అదేమిటి? మీకు అమెరికా నచ్చలేదా?'' కాదన్నట్టు తలూపింది ఉత్పల.

''మరి?''

''మా ఇద్దరి మధ్యా గొడవలేం లేవు. కాకపోతే నా గమ్యం వేరంతే. ఎదుటపడి అతనికి చెప్పలేక... ఇలా...''

''చాలా చిత్రంగా ఉందండీ. ఒక పక్క పారపోచ్చాల్లేవంటున్నారు. మరో పక్క ఇమడలేక వచ్చేశామంటున్నారు. మీరెందుకో నిజం చెప్పడం లేదనిపిస్తోంది.''

''నేను నిజమే చెబుతున్నాను నమ్మండి. మాదొక మధ్యతరగతి కుటుంబం. నన్ను ఎంతో కష్టపడి అమ్మా, నాన్నా మెడిసిన్ చదివించారు. నేను బాగా చదువుతున్నానని వాళ్లకి స్తోమత లేకపోయినా అప్పు చేసి మరీ చదివించారు. చదువయ్యాక మాకు తెలుసున్న బంధువుల ద్వారా ప్రభాకర్ పెళ్లి సంబంధం వచ్చింది. ప్రభాకర్ అంటే మా ఆయన. చాలా ఆస్తిపరులు. నన్ను చూసి నచ్చి, కట్నం లేకుండా. ఏరి కోరి మరీ చేసుకున్నారు. ప్రభాకర్ అమెరికాలో ఉండడంతో ఆరేళ్ల క్రితం అమెరికా వచ్చేశాను. అంతకుముందు నేను హైదరాబాద్‌లో సిడిఆర్ హాస్పిటల్‌లో చేసే దాన్ని. అమెరికాలో మెడికల్ చదువుదామని అనుకున్నాను. ఈ పెళ్లికి అంగీకరించడానికి అదీ ఒక కారణం కూడా. తీరా అమెరికా వచ్చాక నేననుకున్నవేమీ జరగలేదు. కేవలం కుటుంబానికి పరిమితమయ్యింది నా జీవితం. చదవాలనుందని ఎన్నోసార్లు చెప్పాను. ప్రతీసారి ఆయన మాట దాటేసేవారు. అమెరికా వచ్చాక ఏడాది పట్టింది సెటిల్ అవడానికి. అప్పుడు మెడికల్ స్కూల్‌కి అప్లయ్ చేద్దామనుకుంటుండగా మా అమ్మాయి నేహా కడుపున పడింది. ఆ తరువాత దాని ఆలనా పాలనా చూడడంలో నాలుగేళ్లు గడిచిపోయాయి. అమెరికాలో మెడికల్ చెయ్యాలంటే కొన్ని పరీక్షలు రాయాలి. అవన్నీ నేను ఇండియాలో ఉన్నప్పుడే రాశాను. ఇక్కడికొచ్చాక మరికొన్ని పరీక్షలు రాస్తే చాలు. ఉద్యోగం వస్తుంది. అది ఎక్కడ వస్తుందో తెలీదు. తన ఉద్యోగం సిలికాన్ వేలీలో. ఆ సాకుతో వద్దన్నాడు. అడిగిన ప్రతిసారీ ఏదో ఒక కుంటి సాకు. ఒకసారి నన్నూ, నేహనీ విడిచి ఉండలేనని ఏడ్చేశాడు. ఇలా ఏళ్లు గడిచిపోతున్నాయి. ఎంతో కష్టపడి చదివిన చదువంతా వృథా అయిపోతోందని బాధ కలిగింది... అందుకే...''

బోట్ శబ్దంలోనూ ఆమె మాటలు శ్రద్ధగా విన్నాడు. అతనికి బాధ కలిగింది.

''మీరు మళ్లా ఒకసారి అడిగి చూడకపోయారా?''

''ప్రయత్నం చేయలేదనుకుంటున్నారా? అన్నీ చేశాను. నేను ఉద్యోగం చేయడం ఇష్టం లేదని

మాత్రం గ్రహించగలిగాను. ఆయన స్నేహితులు చెప్పినా పట్టించుకోలేదు. మా చెల్లీ, ఆమె భర్తా చెప్పినా అతనికి ఎక్కలేదు.''

''పోనీ ఎందుకు ఇష్టం లేదో చెప్పారా?''

''చెప్పలేదు. చెప్పడు కూడా. నేనే చివరికి నిర్ణయించుకున్నాను. అందుకే ఇలా...''

''చాలా విచిత్రంగా ఉందండీ. ఈ రోజుల్లో ప్రతీ మగాడూ ఉద్యోగం చేయగలిగిన పిల్లనే వెతుక్కుంటుంటే, మీకు అర్హతలున్నా వద్దనడం విచిత్రంగా ఉంది. ఒక పక్క మీరంటే అమిత ప్రేమంటున్నారు. మరో పక్క మీ ఇష్టానికి విలువ లేదని చెపుతున్నారు. నాకేమీ అర్థం కావడం

లేదు. చాలా విచిత్రమైన వ్యక్తిలా ఉన్నారు. మీ ఆయన.''

''చాలా విచిత్రంగా ఉందండీ. ఈ రోజుల్లో ప్రతీ మగాడూ ఉద్యోగం చేయగలిగిన పిల్లనే వెతుక్కుంటుంటే, మీకు అర్హతలున్నా వద్దనడం విచిత్రంగా ఉంది. ఒక పక్క మీరంటే అమిత ప్రేమంటున్నారు. మరో పక్క మీ ఇష్టానికి విలువ లేదని చెపుతున్నారు. నాకేమీ అర్థం కావడం లేదు. చాలా విచిత్రమైన వ్యక్తిలా ఉన్నారు. మీ ఆయన.''

''మొదట్లో ఆ మనిషి అస్సలర్థం కాలేదు. చెప్పానుగా– నన్నెప్పుడూ పల్లెత్తు మాటన లేదు. ఎంతో సౌమ్యుడు. ఆయనతో దెబ్బలాడ్డానిక్కూడా మనసు వచ్చేది కాదు. ఎంతో మధన పడిపోయాను. అలాగే ఏళ్ల గడిచిపోయాయి. ఇప్పటికే చాలా ఆలస్యమయింది'' ప్రతీ మాటలోనూ ఆమె బాధ తెలుస్తోందతనికి.

''మీ పెద్దవాళ్లెవరి చేతయినా చెప్పించలేకపోయారా?''

''ఆ మనిషంతే వినరు. వినే ప్రయత్నం కూడా చెయ్యడు.''

''మరి మీరైనా కారణం తెలుసుకోగలిగారా?''

''అనే అనుకుంటున్నాను. అందుకే అతన్నీ. అతనికీ నాకూ ఉన్న ఒక్క అనుబంధాన్నీ కాదనుకుని వెళ్ళిపోతున్నాను.''

''ఏమిటా కారణం? చెప్పండి?''

జవాబు చెప్పే లోపున టూర్ గైడ్ టైమయిందని పిలిచాడు. అందరూ బస్సులో కూర్చున్నారు. ఒకే చోట సీటు దొరక్క ఇద్దరూ వేర్వేరుగా కూర్చున్నారు. సింగపూర్ ఎయిర్‌పోర్టు వచ్చాక లోపలికెళుతుండగా మళ్లీ అతనే అడిగాడు.

''చెప్పండి ఆ కారణం ఏమిటయ్యుంటుందాని బస్సులో తెగ ఆలోచించాను. మీరు చూస్తే సున్నిత మనస్తత్వం కలవారుగానే అనిపిస్తున్నారు. మీ ఆయన మంచి వాడంటున్నారు. నాకయితే ఊహక్కూడా అందడం లేదు.''

నవ్వింది ఉత్పల.

''చెప్పానుగా మా ఆయనావాళ్ళు చాలా ఆస్తిపరులని. మావారి వదినలందరూ ఇంట్లోనే ఉంటారు. నేనూ వాళ్లలాగే ఉండాలని ఆయన భావన. పైకి ఎప్పుడూ అనలేదు. కానీ. మా చెల్లెలితో ఇన్‌డైరెక్టుగా అన్నాడు. మా చెల్లెలు కూడా ఉద్యోగం చేస్తుంది. దాన్ని బట్టి గ్రహించాను. అదీ కాకుండా... అమెరికాలో డాక్టర్లకి చాలా పెద్ద జీతాలొస్తాయి. మామూలు సాదాసీదా డాక్టర్లకే టూ హండ్రెడ్ థౌజండ్ డాలర్లు పైగా వస్తాయి. అదే సర్జనయితే హాఫ్ మిలియన్ వస్తాయి. ఆయన చేసే సాఫ్ట్‌వేర్ ఉద్యోగానికి మహా అయితే నూట యాభై వేల డాలర్లు మించి రావు. భవిష్యత్తులో నా సంపాదన ఆయన దానికంటే ఎక్కువ ఉండడం అంటే తను నా మీద ఆధారపడ్డట్టుగా అనిపిస్తుంది. తన కంటే ఎక్కువ సంపాదిస్తూ ఉండడం అతను భరించలేడు. పైకెవరూ అనకపోయినా అందరికీ తెలుస్తుంది. ఎప్పటికీ ఆయనదే పై చేయుండాలి. పైకి చెప్పలేడు. చెబితే తను సౌమ్యుడన్న పేరు పోతుంది. బయటకు వెళ్లగక్కలేని పురుషాహంకారం. అంతకు మించి ఏమీ లేదు.''

''ఈ రోజుల్లో కూడా ఇలా ఆలోచించే వారుంటారా?''

''అన్ని రకాల మనుష్యులూ ఉంటారు. పది మందిలోనూ డాక్టర్‌గారి మొగుడని అతన్ని పిలుస్తారన్న ఆత్మన్యూనత. అందుకే వద్దన్నారు. ఎన్నిసార్లడిగినా సెంటిమెంటూ, ప్రేమ అనే మాటల్ని ఎరగా వాడుకుంటారు. మా అమ్మాయిని విడిచి ఉండలేరన్న సాకెలాగూ ఉంది. నేను ఎంతో కష్టపడి చదువుకున్నాను. నాకు చదువు విలువ తెలుసు. మేం చదివిన చదువు నిస్వార్థంగా ప్రజలకు ఉపయోగపడాలని మెడిసిన్ చదివేటప్పుడు మా చేత ప్రమాణం చేయిస్తారు. కాని నేనేం చేస్తున్నాను? ఎవరికీ పనికి రాకుండా పోతున్నాను. ఆయనకి నా అవసరం కంటే మనుష్యులకి నా అవసరం ఎక్కువనిపించింది. డాక్టర్లందుబాటులో లేక ఎంతోమంది చనిపోతున్నారు. వాళ్లకి నా అవసరం ఉందనిపించింది. అందుకే...'' ఇహ మాటలు పెగల్లేదు ఉత్పలకి.

ఉత్పల ధైర్యమూ, ఆలోచనా చూసి అతను ఆశ్చర్యపోయాడు. పైకి అదే చెప్పాడు. ఆ తరువాత ఇద్దరూ పెద్దగా మాట్లాడుకోలేదు. సింగపూరు నుండి హైదరాబాద్ ఫ్లైట్‌లో ఇద్దరికీ వేర్వేరు సీట్లొచ్చాయి. హైదరాబాద్‌లో దిగాక అతను ఉత్పలకోసం చూశాడు. ఇద్దరూ ఒకే లైన్‌లో నించుని ఉన్నారు.

''మీ కథ వింటూంటే ఒక పక్క బాధనిపించినా మరో పక్క మీ ధైర్యాన్ని మెచ్చుకో లేకుండా ఉండలేకపోతున్నాను. ధైర్యం అనేకంటే మీరు చదువుకిస్తున్న విలువ చూస్తే సంతోషంగా ఉంది. మీ మీద చాలా సింపతీగా ఉంది. మీ ఆయనెందుకో మంచివాడని నాకనిపించ లేదు. ఎందుకంటే పైకి సౌమ్యంగా ఉన్నా ఆయన ఆలోచనలు మాత్రం అలా లేవు. మీ కథ సుఖాంతం కావాలని కోరుకుంటున్నాను. మీ ఈ–మెయిల్ ఇవ్వాలనిపిస్తే ఇవ్వండి. మళ్లీ కలుద్దాం'' నవ్వుతూ అన్నాడు.

అతని మాటలు విని ఉత్పలకి కోపమొచ్చింది.

''మనిద్దరికీ ఉన్న స్వల్ప పరిచయంలో మీకు అంతే అర్థమైంది. మీ సింపతీ కోసం నేను ఇదంతా చెప్పలేదు. నాలో ఉన్న మధన పైకి చెప్పుకుంటే రిలీఫ్‌గా ఉంటుందని చెప్పానంతే. మన పరిచయం ఇక్కడితే ఆగిపోతేనే బావుంటుంది. ప్రయాణాల్లో అపరిచితులతో మన గురించి చెప్పుకోవడమనేది మనకి మనం ఉపశమనం కలిగించుకోవడానికే తప్ప దాన్నించి ఇంకేదో ఆశించి కాదు. అందుకే మన పరిచయం పొడిగించడం నాకిష్టం లేదు. ఐ యాం సారీ.''

ఉత్పల మాటలు అతనూహించలేదు. ఒక్కసారి హతాశుడయ్యాడు. అది చూసి ఉత్పలే అంది.

''నా ఇష్టం కాదన్నందుకు మా ఆయన మీద మీకటువంటి అభిప్రాయం రావడం సహజమే అయినా, దాన్ని నేను ఒప్పుకోలేను. మరోసారి చెబుతున్నాను. ఆయన గురించి మీకు తెలీదు.''

ఇది విని అతని కళ్ళల్లో పైకొచ్చిన అసహనపు భావం ఉత్పల గమనించింది. దానికి కాస్త సంస్కారం జోడించి వెటకారంగా అన్నాడు.

''అవును... అతను మంచివాడు– చాలా మంచివాడు. చెప్పండి. మంచివాడయితే ఇలా జరిగేదా?''

''అతను నిజంగా మంచివాడే... కానీ మగాడు. మీ అందరిలాంటి వాడు...''

అంతవరకూ పైకి రాని ఉక్రోషం ఆమె మాటల్లో కనిపించింది.

ఇంతలో ఇమ్మిగ్రేషన్ ఆఫీసర్ ఉత్పలని పిలవడంతో బై చెప్పి వెళ్లిపోయింది. ఆమె వెళ్లిన వైపే చూస్తూ ఉండిపోయాడు వర్మ.

....

email- gorthib@yahoo.com